

едно? . . . Устоя си на думата, и си отиде безъ да заплати.

— Отиде си! че какъ?

— Знайж ли азъ! какъто сичкытъ магесницы! възнесълъ са е съ племенницата си на въздуха.»

Карнезо не знаеше че той казваше самата истина.

« Той магьоса кѣщата; той ны направи да са неколимъ помежду си, и дано да не ны слѣти нѣщо позло!»

И той са прекръсти.

Капетанинѣтъ не знаеше що да помисли, и, като си припомняше ироническыя правъ на бербера, наченваше почти да вѣрва магята, поестественното туй рѣшеніе и полесно обѣсненіе на работы, които не разумѣвамы; но подиръ малко извика:

« Ами Пикильо? . . . той заведе бербера въ червената стая, само той може да ни обѣсни истината!»

Покачихж са въ стаята на Пикильо, и я намѣрихж заключена; напраздно хлопахж вратата; счупихж я найподиръ Никой!

Карнезо извика:

« Що ви казахъ азъ? Маврътъ зе и него.»

Слѣдъ като претърсихж напраздно по сичката кѣща, наченвахж вече сичкы да вѣрватъ че Карнезо имаше право и са готвяхж да са вържѣтъ на креветытъ си. Но въ тѣзи минута силно хлопанье са чу на голѣмытъ врата, които гледахж къмъ гората, а еще и конско тропанье и екъ отъ глухы гласове.

« Що е?» рече почуденъ Жуанъ-Батиста.

Капетанинѣтъ имаше право да са почуди, защото въ управленіето на графа де-Лерма, при сичкытъ вѣчны оплакванія на гражданытъ, немаше почти ообычай да са нарушава спокойствіето на онѣзи които извършвахж сѣщия занаятъ съ него, и онуй за което наймалко са грижаше правителството бѣше безопасността по пѣтищата.

« Нѣкоя магія пакъ на Мавра! измѣрмора Карнезо.

— Невъзможно,» отговори гостинникѣтъ; и като си подаде главата на единъ малтъкъ прозорецъ попыта: « Кой е?»